

РЕШЕНИЕ

№ 1391

гр. София, 03.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10409** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на П. А. В. против отказ, обективиран в писмо изх. № 812100-18235/24.10.2022 г. на директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ (ДПНД) в Министерството на вътрешните работи (МВР), постановен по заявление вх. № 812104-302/10.10.2022 г. на МВР. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

С оспореното писмо ответникът се е произнесъл по заявление на жалбоподателката, подадено чрез Платформата за достъп до обществена информация (ПДОИ), поддържана от администрацията на Министерски съвет, на основание чл. 15в, ал. 3 ЗДОИ. Със заявлението е поискан достъп до следната информация:

1). Какво по съдържание е решението от 10.02.2022 г. (или друг аналогичен административен акт) на задължения субект по чл.3 ЗДОИ по заявление за достъп до обществена информация, подадено чрез ПДОИ по чл. 15в ЗДОИ със следните идентификационни данни (налични на адрес: <https://pitay.government.bg/PDoiExt/applicationView.jsf?idObj=3213&baBtn=searchAppic>

ations): "УРИ 1605105675926-11.11.2020\Одобрено\Дата рег.: 11.11.2020\Срок: 25.11.2020 г.";

2) Съдържащата се в подаденото чрез Платформата заявление, постановления по него административен акт, както и цялата обществена информация, предоставена на заявителя с въпросното решение или отделно от него.

Тъй като исканият достъп не е предоставен с процесното писмо, съдът в настоящия състав приема, че то представлява решение за отказ по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ. Изложени са мотиви, че съгласно чл. 15в, ал. 1 от ЗДОИ, ПДОИ, чийто електронен адрес е посочен от заявителя, се създава и поддържа от Администрацията на Министерския съвет на Република България. В разпоредбата на чл. 15в, ал. 3 от ЗДОИ е предвидено, че всеки задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ публикува на платформата по ал. 1 подадените чрез платформата заявления, решенията по тях и предоставената обществена информация при спазване на изискванията за защита на личните данни по отношение на заявителя. Заявлението от 11.11.2020 г. е регистрирано под № 812104-261 и по него с решение УРИ № 812104- 272/24.11.2020 г. по описа на МВР е предоставен достъп до исканата информация. На същата дата - 24.11.2020 г., решението е публикувано и на ПДОИ като приложен документ с описание „SKIAD-KM20112416450.pdf“.

Издателят на оспорения акт приел, че чрез описаните по-горе действия МВР, в качеството си на задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, е изпълнило в цялост задължението си по чл. 15в, ал. 3 от ЗДОИ. Последното има за цел да осигури достъп на всеки гражданин до информацията, която задължените субекти и в частност МВР, вече са предоставили по реда и на основанията на ЗДОИ на индивидуалните адресати, подали заявленията си за достъп до обществена информация чрез ПДОИ. По този начин законодателят е осигурил възможност на всеки правен субект, в зависимост от конкретния си интерес, да има пряк достъп до обществената информация, която вече е предоставена по реда и на основанията на ЗДОИ, без да е необходимо да подава сам заявление и да участва в аналогично производство по същия нормативен ред. Законовата разпоредба на чл. 15в, ал. 3 от ЗДОИ създава задължение за органите по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ и права на неопределен кръг правни адресати да имат достъп до обществената информация, създадена и съхранявана от задължените субекти. В този контекст търсената от заявителя информация се съдържа в профила на МВР в ПДОИ, поддържана от Администрацията на Министерския съвет.

Отделно е прието в оспореното решение, че според изискването на чл. 25, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ заявлението за предоставяне на достъп до информация следва задължително да съдържа описание на исканата информация. Именно от това описание може да бъде обоснован извод кой е задълженият субект, дали исканата информация е обществена по смисъла на определението на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и респективно дали са основанията за ограничаване на достъпа до нея или пък съответно за отказ от предоставяне, предвидени в чл. 13, ал. 2 и чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ. В случая със заявление рег. № 812104-302/10.10.2022 г. по описа на МВР е направено искане за предоставяне на неперсонализиран акт и неопределена информация - решение от 10.02.2022 г. или друг аналогичен административен акт, както и до предоставената с него информация. Единственото изискване е този акт и тази информация да касаят подадено чрез ПДОИ заявление УРИ 1605105675926-11.10.2020 г. На първо място, както се посочи по-горе, производството по ЗДОИ, инициирано с посочената заявление, е приключило с решение от 24.11.2020 г., публикувано на ПДОИ по реда

на чл. 15в, ал. 3 от ЗДОИ на същата дата. Друг акт не е постановяван от МВР, в т. ч. и посочено от заявителя решение от 10.02.2022 г., респективно - след като такъв акт не е регистриран/ създаден, няма как да бъде предоставен. Същевременно от начина на формулиране на искането не може да се направи обоснован извод до каква точно информация се търси достъп, доколкото в заявлението реално е посочен само един регистрационен номер в ПДОИ, поддържана от друг субект. Съобразно приетото в практиката на съдилищата схващане, по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до информация в очертания в чл. 2 от ЗДОИ смисъл, но не и само достъп до документи като материален носител на информация, каквото е искането по т. 2 от разглежданото заявление. Документите са материални носители на информация, но ако същата не се претендира като описание на сведение или знание за някого или нещо, а само като искане за предоставяне на документ, то такава информация по реда на ЗДОИ не се дължи.

По тези съображения административният орган приел, че за него не съществува по закон задължение за предоставянето на информация така, както е формулирана в случая в заявление с рег. № 812104-302/10.10.2022 г. по описа на МВР. Само когато заявителят конкретизира исканата информация в съответствие с дадения ѝ от законодателя смисъл, то само тогава възниква задължение за предоставянето ѝ и то - ако е налична. В заключение е посочено, че според приложимата норма на чл. 4 от ЗДОИ всеки гражданин имат право на достъп до обществена информация. Законът не поставя изискване за правен интерес, но той се обуславя от целта па закона - заявителят да си състави мнение относно дейността на задължения субект. Нормалната житейска логика изисква дейността на задължения субект по някакъв начин да засяга правната сфера на лицето, което търси информация, така че съставеното мнение да му послужи при упражняване на негови права или защита на негови интереси. В противен случай се създава възможност за злоупотреба с правото на достъп до информация.

Така формираните изводи не могат да бъдат споделени. Процесното заявление е подадено до задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ. Разпоредбите на последния следва да бъдат тълкувани съобразно правилата, установени в чл.4б от Закона за нормативните актове, а именно, според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществена е всяка информация, свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Тази възможност може да бъде препятствана само в изрично посочените от закона случаи, при това тълкувани ограничително. Заедно с това, дори когато подобно ограничение е допустимо, в случаите по § 1, т.5 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗДОИ то отпада, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите – т.6 от § 1 на ДР на ЗДОИ. Ето защо, задълженият субект във всеки отделен случай следва да се увери, че е налице пречка за предоставяне на искания достъп, а при липсата ѝ – да го предостави така, както е поискан, независимо от други съображения.

След извършена служебна проверка на общодостъпната интернет страница на ПДОИ съдът в настоящия състав установи, че съществува публикация „Рег. №: 1605105675926-11.11.2020 | Одобрено | Дата рег.: 11.11.2020 | Срок: 25.11.2020“, в

чието съдържание са публикувани въпросите: „Трафичните данни за колко души е изискала полицията от началото на месец март до днес включително? В колко случая от поисканите е получено разрешение и достъп до трафични данни? За колко от поисканите разрешения е получен отказ след съдебно решение? При възможност моля за информация и данни по области. В колко от случаите на изискани и получени трафични данни са засечени отклонения от задължителната карантина? По какъв начин процедира МВР при установяване на нарушаване на задължителната карантина? Колко предупреждения, актове и/или други мерки са отправени/съставени?“. В публикацията е означено „Решение“ с дата 24.11.2020г. Повече информация не е публично достъпна.

Тези въпроси са поставени в заявление, означено с вх. № 812104-261/11.11.2020г., по което е постановено решение рег. № 812104-272/24.11.2020г. на директора на ДПНД, представено по делото заедно с преписката по издаването му. Поради това, съдът в настоящия състав приема, че независимо от неточностите в процесното заявление, адресатът му е бил в достатъчна степен наясно с предмета на искането. С оглед горепосочената проверка приема също, че исканата информация не е била налична и достъпна за заявителя в ПДОИ. Поради това, ответникът е длъжал да я предостави на заявителя на посочения от последния адрес и като не е сторил това, е постановил незаконосъобразен отказ. Тъй като в случая исканата информация е представена по делото и достъпна за жалбоподателя, след отмяната на отказа делото не следва да бъде изпращана на административния орган за ново произнасяне.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено в установената форма от компетентен орган – лице, надлежно овластено с представената заповед № 8121з-1347/11.10.2022г. на министъра на вътрешните работи; при това са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и решението не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на направените от него разноски. Представен е документ за платена държавна такса в размер на 10 лв., внесени от пълномощника. Представен е и договор за правна защита, съдействие и процесуално представителство, в който е отбелязано, че възнаграждението се определя по реда на чл.38, ал.2 във вр. с чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата ѝ предходна редакция, действала към момента на сключване на горепосочения договор, минималният размер на възнаграждението е 500лв.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в писмо изх. № 812100-18235/24.10.2022 г. на директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерството на вътрешните работи. ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Ю. Л. Д., с ЕГН [ЕГН], сумата 510 (петстотин и десет) лева – разноски по делото. Решението не подлежи на касационно оспорване.

Съдия: